ÎN PLINĂ PREGĂTIRE...

Dacă pentru elevi, zilele de la începutul lunii au însemnat zile plăcute de vacanță, în schimb, pentru o bună parte dintre studenții Institutului de Cultură Fizică, cei din anii III și IV — care fac specializarea — precum și cei de la cursurile fără frecvență, ele au coincis cu o etapă asiduă de muncă, de pregătire în vederea examenelor... Imaginea de mai sus, surprinsă de foto-reporterul nostru Teodor Roibu, în apropierea Predealului, pe Cioplea, ne redă o secvență din programul de pregătire în tehnica schiului, la care au luat parte viitori profesori de educație fizică și antrenori. La reușita acțiunii și-a adus contribuția întregul colectiv al catedrei de schi de la I.C.F. care, într-un interval de 10 zile, i-a îndrumat pe participanți, i-a făcut să se deprindă cu mai multă ușurință cu elemente din tehnica unui sport destul de complicat. La Cioplea, ca și la Vîrful cu Dor, unde a funcționat un centru de schi care și-a desfășurat, concomitent, activitatea, cadre cu o înaltă calificare au făcut ca primele „colocvii" de schi să se bucure de succesul scontat. Trecerea cu bine a acestor colocvii reprezintă o primă garanție și în obținerea unor note bune la apropiatele examene... (T. St.)

CUVÎNTUL CITITORULUI

În discuție: arbitri, arbitraje și delegări

Ca fost arbitru de fotbal am urmărit, în sezonul trecut, activitatea pe care au depus-o „cavalerii fluierului". Din păcate, în locul unor calificative ca „excelent", „foarte bine", „bine", pe care le-aș fi dorit tuturor, ei au obținut de cele mai multe ori — în presă — calificativele „satisfăcător", „mediocru" sau „slab". Lucrul m-a întristat și am căutat să găsesc cauzele.

Prima, după părerea mea, ar fi aceea că în delegările pe care le face, Colegiul central de arbitri nu ține întotdeauna seama de importanța jocurilor. Și astfel, ne trezim că arbitri insuficient pregătiți, ori care se intimidează de numele sonore pe care trebuie să le conducă, dau peste cap o serie de meciuri. Neavînd experiența necesară, ei tolerează indisciplina jucătorilor care s-au învățat să vocifereze, să protesteze la decizii și să aibă de multe ori purtări necuviincioase față de conducătorul partidei. Ba, de multe ori, acești jucători nedisciplinați caută să-l inducă în eroare asupra deciziilor luate și să-l facă să revină asupra acestora. Unii arbitri — aș spune mai slabi de „înger" — revin chiar asupra deciziilor luate (!). In asemenea cazuri prestigiul arbitrilor față de spectatori și chiar de jucători este serios „șifonat". Am observat în dese rînduri că fotbaliștii discută cu conducătorii de joc. Or, în regulament este prevăzut faptul că numai căpitanul echipei are acest drept. Atunci, de ce se calcă regulamentul? Și, dacă se calcă, de ce nu se iau măsuri, chiar pe teren?

O altă chestiune, deosebit de importantă, este aceea a jucătorilor (foarte mulți la număr), care nu cunosc regulamentul de joc. Motivul? Nu sînt instruiți de antrenori și în acest sens. De ce nu iau antrenorii legătura cu colegiile de arbitri respective pentru ca, în timpul vacanței (decembrie — martie), să se prelucreze regulamentul de joc și să se organizeze seminarii, pentru ca o dată cu începerea returului jucătorii să cunoască bine regulamentul. Consider că prin aceasta s-ar ușura simțitor sarcina arbitrilor. Fără să teoretizez prea mult ideea, trebuie să spun că rolul și răspunderea arbitrilor de fotbal este foarte mare. Din momentul în care conducătorul de joc a ieșit pe teren, el trebuie să aibă grijă de integritatea corporală a celor 22 de jucători, trebuie să fie un bun psiholog, să observe din primele minute pe acei jucători care au „polițe" de achitat.

Am observat, în ultima vreme, că se obișnuiește notarea în carnet a celor care se abat de la disciplina sportivă (cazul lui Frățilă, în meciul Dinamo — Steaua, care, în două rînduri a trimis mingea în afara terenului). Tot de atîtea ori el a fost notat în carnet. Dar sancțiuni nu i s-au dat. Prima dată jucătorul trebuie să primească avertisment, iar a doua oară să fie eliminat fără tocmeală.

Dacă fac o comparație între corpul arbitrilor din țara noastră și între cei care vin de peste hotare să conducă jocuri în campionatul categoriei A, trebuie să constat că sarcina arbitrilor romîni față de cei străini este mai dificilă. Arbitrii noștri se vor pe placul spectatorilor, al conducerilor celor două echipe, pe placul jucătorilor indisciplinați etc. Și vrînd să-i împace pe toți, greșesc. Arbitrii străini impun jucătorilor și celorlalți mai mult respect. Dar nu se poate aduce la orice meci arbitri de peste hotare. Ce-i de făcut? Eu cred că trebuie întărită disciplina în rîndul jucătorilor, iar spectatorii și conducătorii de echipe, de cluburi etc., să cunoască mai bine regulamentul. Atunci vor privi mai just deciziile luate de arbitri. O altă chestiune. Trebuie să recunoaștem că nu avem încă cadre suficient de bine pregătite în materie de arbitraj. Ne mîndrim cu 4 „cavaleri ai fluierului" posesori ai ecusonului F.I.F.A., dar aceștia nu pot satisface toate cerințele interne. Ar fi de dorit însă să fie și mai mult impulsionată creșterea valorică a arbitrilor talentați. Îmi aduc aminte că pe vremea cînd și eu conduceam jocuri de fotbal în campionat, și în București și în provincie existau cadre suficiente. Azi, provincia are, pe ici colea, cîte 1—2 arbitri și nici aceștia de o valoare care să merite a fi luată în considerare la delegări mai dificile.

Și pentru că am ajuns la acest capitol, nu pot trece cu vederea delegările defectuoase pe care le-a făcut anul trecut de multe ori Colegiul central de arbitri. Ce rost a avut trimiterea unui arbitru de centru de la București tocmai la Baia Mare, de la Constanța la Arad, de la Craiova la Iași, de la Petroșeni la Ploiești, de la Brașov la Constanța? Și exemple ca acestea mai sînt. Ele împovărează bugetul cluburilor și asociațiilor sportive. Echipele din București se bucură de aportul arbitrilor locali, deci, de cele mai multe ori, sînt scutite de cheltuielile de deplasare ale celor care conduc meciul. Cred că ar fi mai echitabil să se vină în ajutorul echipelor și nu să li se creeze cheltuieli de prisos.

Ar mai fi o serie întreagă de probleme. M-am mărginit însă la cele mai esențiale și, în consecință, propun tuturor arbitrilor de toate categoriile ca o dată cu începerea noului sezon să pășească pe teren cu mai multă fermitate, cu mai mult curaj al răspunderii personale, să aplice întocmai regulamentul, așa cum este prevăzut de la primul și pînă la ultimul capitol. Astfel, înzestrați cu tot bagajul de cunoștințe necesare, arbitrii vor putea contribui la desfășurarea în cele mai bune condițiuni a meciurilor spre mulțumirea maselor de spectatori.

In încheiere, vreau să fac cîteva propuneri:

1. Să se inițieze cît mai multe cursuri de arbitri de fotbal în centrele de regiune și de raion, în special în timpul acesta de vacanță, cînd și lectorii pot fi găsiți cu mai multă ușurință.

2. Să fie admiși cursanți de cel puțin 25 de ani în sus, iar perioada în care arbitrii să aibă dreptul de a conduce meciuri de fotbal grele să fie de la 30—50 de ani. După 20 de ani de activitate arbitrii vor putea primi alte sarcini: lectori sau conducători de cursuri, observatori federali etc.

3. După terminarea cursului, absolventului să i se încredințeze arbitraje la pitici, juniori și la tușă pe timp de un an; în al doilea an să conducă meciuri în campionatele raionale și regionale; în al treilea — în categoriile C și B; abia în al patrulea sau al cincilea an, după ce s-a acomodat cu atmosfera stadioanelor și a acumulat experiența necesară, să i se încredințeze și jocuri în categoria A.

4. La cursurile de arbitri să fie admiși numai oameni care au cel puțin studii medii și, în măsura posibilităților, care au jucat fotbal.

NICOLAE MĂCIN
fost arbitru de fotbal — Arad

Și... am pășit în plină vară!

(Urmare din pag. 1)

constatăm — privind broboanele de sudoare de pe fruntea campionului nostru la dublu, Cornel Ciocoi, și tricoul lui Turcaș, leoarcă de apa care se scurge de pe padela celui din spate — justețea adagiului latin „Per aspera, ad astra". Drumul spre stele, e presărat cu greutăți; măiestria se culege cu muncă, cu eforturi, cu perseverență.

Sînt aici, cu toții. Toți cei care, de cîțiva ani, au urcat podiumul pe marile lacuri ale lumii. Ismailciuc și Dumitru, Sidorov și Calinov, frații Lipalit, Nicoară, Ivanov, Hilde Lauer, Cornelia Sideri, Andrei Igorov... Se înșală cei care cred că iarna campionii pistelor de apă stau cu mîinile-n sîn! Sigur, ei nu trag la bac la fel ca în preajma marilor competiții. Dar fiecare caiacist trage zilnic 1000—1200 de lovituri de padelă, 800—1000 lovituri de pagaie. Și la încheierea perioadei de bac ei au „la activ" o medie de vislit de 180 de km.

De pe o bancă laterală, Stavru Teodorov, antrenor al dinamoviștilor și unul din componenții colectivului de pregătire a lotului republican, urmărește concentrat mișcările caiaciștilor. El intervine des, corectează o mișcare, stabilește ritmurile. Se lucrează și cu sportivi neconsacrați, cu oameni de la care se speră că vor prelua ștafeta actualilor maeștri. Pe aceștia îi îndrumă nu numai antrenorii ci și sportivii mai virstnici. Ismailciuc și-a terminat antrenamentul dar mai zăbovește cîteva minute lîngă Negoiță...

Dincolo, la schif, antrenorii Cerhati și Vereș de la Steaua îi ajută pe Cotîrlă, Mocanu, Bajolici și Agoci să-și perfecționeze „atacul" și „degajarea" care, la ieșirea pe apă, vor însemna cîteva secunde în minus pe cei 2000 de metri ai pistei.

Radu Hutan: „Fiecare caiacist are particularitățile lui tehnice. În timpul sezonului, datorită formării de noi echipaje, necesităților de acomodare a unuia cu altul, se înregistrează anumite „cedări din tehnica individuală", în favoarea omogenității. Aceste „cedări", pornind din necesități imediate, nu concordă însă cu idealul nostru de tehnică. De aceea, iarna, la bac, lucrăm în special pentru tehnică, pe care căutăm s-o aducem la un numitor comun, cît mai aproape de perfecțiune".

— *Mergem, mai departe, pe specificul nostru, romînesc?*

— Da, putem vorbi de o tehnică a noastră, caracteristică, pe care o aplicăm și eu și Navasart. Tragem mai înalt decît străinii, mișcarea noastră completă are mai multă rotunzime. Avem atac normal, apoi urmează o creștere progresivă a forței pe partea a doua a loviturii. Vrem ca următoarea lovitură să prindă ambarcațiunea în viteză cît mai mare.

Padelele atacă apa cu înverșunare.

Kilometrii se înșiră la nesfîrșit, în urma caiacului care se încăpățînează să stea pe loc.

Tribunele stadionului s-au strîns parcă rebegite sub pulberea de zăpadă și de chiciură. Sub ele, în bac, se transpiră...

In anul europenelor de la Snagov, munca „căutătorilor de aur" e firește, deosebit de grea...

ÎNCEPUTUL CAMPANIEI DE BOX

— gamă săracă de lovituri la unii boxeri (Puiu, Crudu, Mirza, Monea și Mariuțan) care indiferent de stilul adversarilor folosesc aceleași lovituri;

— neinsușirea execuției corecte a loviturilor de bază;

— nefolosirea seriilor prelungite de lovituri care pun adversarul în derută.

In privința mijloacelor de apărare se constată o îmbunătățire. Acest fapt a fost reflectat și de desfășurarea celor 24 de întîlniri susținute de boxerii noștri la Tokio unde, în afară de C. Crudu în meciul cu Stepașkin, nici un alt boxer romîn nu s-a găsit în situația de a fi „numărat". Dar, că se primesc încă multe lovituri care ar putea fi evitate (Puiu, Mirza și Niculescu), aceasta este o realitate.

Ceea ce nu au urmărit, în mod deosebit, antrenorii în perioada de pregătire a fost aspectul de apărare prin eschive continuate cu contraatacuri, prin serii de lovituri. Toți componenții lotului (mai puțin Mihalic) folosesc în aceste situații loviturile izolate, nesemnificative pentru acordarea — pe buletinele judecătorilor — a punctelor necesare victoriei.

Pregătirea tactică a boxerilor s-a dovedit insuficientă. Uniformitatea pregătirii atacurilor, cedarea inițiativei pe parcursul meciului chiar și în fața unor adversari inferiori, lipsa stilului ofensiv pe parcursul întregului meci, cu „accelerări" în finalul reprizelor, au fost deficiențe evidente.

— Pregătirea moral-volitivă a fost de un nivel scăzut în cadrul lotului. Pornind de la comoditatea în antrenamente (Monea, Gheorghioni și Low) și pînă la lipsa de dăruire totală în momentele decisive ale meciurilor, aceasta s-a făcut simțită. Și antrenorii n-au luat măsurile care se impuneau. In meciurile din cadrul turneului olimpic s-a reflectat și teama exagerată față de adversar, element care nu este în concordanță cu atitudinea unui sportiv care reprezintă culorile patriei.

Faldurile tricolorului nostru nu au trezit nici un sentiment de mîndrie în inima lui Monea care în timpul meciului cu Schultz a avut o comportare penibilă. Pentru această lipsă de răspundere și pentru abateri disciplinare repetate, Biroul federal i-a ridicat boxerului Ion Monea dreptul de a mai fi selecționat în lotul reprezentativ al țării noastre și în întîlnirile internaționale intercluburi.

Certitudinea obținerii medaliilor olimpice, bazată pe gradul de pregătire a boxerilor noștri nu a fost justificată. S-a dovedit că obiectivele realizate anterior Jocurilor Olimpice au fost minore în comparație cu ceea ce trebuia realizat.

Față de toate aceste aspecte rezultă că munca de organizare, îndrumare și efectuare a pregătirii boxerilor romîni pentru turneul din cadrul Jocurilor Olimpice de la Tokio nu a fost pe măsura cerințelor și a posibilităților.

Posibilitatea obținerii unor medalii a existat. Cîteva decizii au fost eronate. Victoriile însă trebuiau obținute de așa manieră încît nici această eroare să nu mai fie posibilă. Și acest lucru putea fi realizat de către boxerii noștri!

Pregătirea boxerilor pentru obținerea medaliei olimpice impunea din partea antrenorilor Ion Chiriac, Eugen Douda, Teodor Niculescu o atitudine fermă față de abaterile care s-au manifestat în lot. Cazul boxerului Florea Pătrașcu, care părăsea oricînd voia locul de antrenament și se deplasa la Craiova a fost cunoscut de federație printr-o sesizare primită din această localitate și nu de la antrenorii Ion Chiriac și Teodor Niculescu care îi supravegheau pregătirea.

Același lucru a fost trecut cu vederea și unor boxeri din lotul olimpic secund, antrenat de Ion Popa și Constantin Dumitrescu.

Hardmuth Low putea ajunge component de bază al echipei noastre dacă i s-ar fi arătat la timp de antrenor că insuccesele dinaintea Jocurilor Olimpice se datorau indisciplinei, comodității, îngîmfării și s-ar fi luat măsurile corespunzătoare.

Strîns legată de aceste manifestări apare și lipsa de exigență din cluburile și asociațiile sportive. Nenumăratele abateri trecute cu vederea, la sălile de antrenament și în afara lor, au făcut loc înfumurării și pregătirii de mîntuială pînă în loturile reprezentative.

Procesul de pregătire în cadrul cluburilor și asociațiilor sportive se desfășoară la un nivel scăzut, lăsîndu-se latura cea mai importantă — perfecționarea tehnicii — pe seama pregătirii centralizate dinaintea marilor competiții.

Colegiul central de antrenori și antrenorul federal Al. Vlădar și-au rezumat activitatea la indicații teoretice generalizate, neținînd seama de capacitatea și de posibilitățile antrenorilor de la cluburi și asociații, de faptul că aceștia, în majoritatea cazurilor, aplică în mod diferit linia orientativă trasată de federație pentru progresul continuu al boxului nostru.

Biroul federației romîne de box nu a controlat activitatea antrenorilor noștri și nu a analizat rezultatele acestora, iar atunci cînd a făcut acest lucru, nu a luat toate măsurile pentru îmbunătățirea situației.

Toate lipsurile arătate trebuie analizate în mod amănunțit și cu toată răspunderea de către secțiile de box din cluburile și asociațiile sportive, de către cei care răspund de organizarea și de îndrumarea activității pugilistice din țara noastră.

Pentru îmbunătățirea calitativă a pregătirii sportivilor Biroul federației romîne de box a hotărît luarea unor măsuri, printre care:

— selecționarea boxerilor în loturile reprezentative pentru marile competiții internaționale și chiar pentru întîlnirile bilaterale să se facă pe baza rezultatelor unor turnee pe categorii de greutate, la care participanții să fie anunțați cu trei luni înainte. Ce stimulează astfel pregătirea temeinică la cluburi și asociații, se creează posibilitatea includerii în loturi a celor mai în formă boxeri, lucru ce trebuie să ducă la întărirea simțului de răspundere al antrenorilor;

— se va pune accent pe întărirea bazei de masă în box și promovarea în loturile reprezentative a elementelor tinere cu perspectivă, depunîndu-se o muncă intensă și sistematică pentru educarea sportivilor în timpul programului de instruire;

— repartizarea la secțiile de box de performanță din cadrul cluburilor și asociațiilor sportive a celor mai buni antrenori, astfel încît pregătirea boxerilor selecționați să fie corespunzătoare;

— pentru individualizarea antrenamentelor boxerilor din loturile reprezentative, numărul antrenorilor să crească la 4—5;

— vizionarea de către un număr mai mare de antrenori a competițiilor internaționale importante;

— înființarea unui lot lărgit de tineret, nu în scopul performanței imediate, ci a creșterii în perspectivă;

— urmărirea încadrării, în continuare, în concepția și stilul de box tehnic, ofensiv, singurul mijloc de a obține rezultate de valoare, stil adecvat calităților native ale boxerilor noștri;

— inițierea unor cursuri de perfecționare a antrenorilor și arbitrilor noștri pentru stabilirea unei orientări unice, în scopul stimulării boxului tehnic și eficace.

Mergînd pe linia folosirii cu simț de răspundere a condițiilor create de partid și guvern mișcării de cultură fizică și sport, înlăturînd lipsurile și greșelile de pînă acum, boxul romînesc își poate aduce o contribuție mult mai substanțială în afirmarea pe plan internațional a sportului romînesc.

BIROUL FEDERAȚIEI ROMÎNE DE BOX